

Ahoj/dobrý den,

píši Vám ohledně našeho vzájemného okresního zápasu na jaře letošního roku, který nakonec vyústil z mé strany k nepodání ruky celému vašemu volejbalovému týmu. Chtěl bych se proto k tomuto nepěknému chování vyjádřit. Moje chování nevyplývalo pouze z jarního zápasu s vámi, ale již z několikaleté dlouhodobé zkušenosti z okresního chlapského volejbalu a dalších soutěží a turnajů.

Když jsem začínal hrát s kluky okres, tak jsem se na zápasy vždy hodně těšil. Dělal jsem to především proto, že mám rád volejbal a dále, že je to týmová hra a můžu ji hrát se svými dobrými kamarády. Postupem času jsem však zjišťoval, že většině týmů v soutěži jde hlavně o výhru v zápasu a hráč se oceňuje pouze podle toho, jak mu to jde. Myslím, že by měl být volejbal alespoň na této nízké úrovni méně vyhocený. Samozřejmě, že je výhra vždy velkým povzbuzením, ale neměl by to být hlavní důvod hraní volejbalu. Z vaší strany mě velice mrzí, že se někdy dokážete hádat o ztracený míč až do krve i když je často pravda na naší straně. Myslím, že tento psychický nátlak z vaší strany a velmi často i vašeho publika opravdu nemá nic společného s férovým volejbalem. Mrzí mě to o to víc, když vím, že kluci u nás jsou schopni přiznat i rozhodující míč v koncovce setu (např. Miloš při jarním zápase). Především toto zneužívání naší dobrotivosti mi opravdu vadí. Tuto svojí myšlenku bych podpořil i tím, že někteří (nebudu jmenovat) vaši fanoušci mi říkali, že kdybychom se s vámi víc hádali, tak jsme ten zápas mohli vyhrát. Myslím, že tato věta mluví sama za sebe. Byl bych do budoucna rád, abychom se na hřišti setkávali nikoli jako rivalové, ale jako přátelé, kteří si jdou zahrát volejbal. Ostatně jsme s vámi i ve stejném volejbalovém klubu. Myslím, že poslední srpnový zápas probíhal docela dobře a za to jsem rád. Nepodání ruky není proto výraz neúcty k vám, ale k vašemu chování během některých volejbalových zápasů. Tato situace je stejná např. i na zimní kostelecké, když se velebí vítězné družstvo Slatiny (převlečené Kvasiny) za to, že se na posledním (a nejen na tom) turnaji chovali jejich volejbalisti jak hulváti (protože byli již v silně podnapilém stavu) a např. se vysmívali ostatním týmům při hře atd... Posléze jim všichni ještě zatleskali za jejich prvenství. Tyto vzorce chování spousty volejbalistů v mém okolí mi opravdu velice vadí a za poslední roky značně snížili moji chuť hrát volejbal. Kdybych nebyl přemluven kamarády do dalšího ročníku, tak bych už ani hrát nešel.

Nejhorší však je, že se tyto vzorce chování přenáší na nejmladší generace začínajících sportovců. Myslím, že poslední zimní olympiáda dokládá to, že práce s malými dětmi nemusí být pouze o dosahování prvenství na závodech, ale hlavně zapojení všech dětí, kteří chtějí sportovat do nějaké fyzické aktivity a pokračování v ní. Norsko, které přivezlo rekordní počet medailí ze zimní olympiády má výchovu dětí do 13 let spojenou především s radostí ze sportu, podporou týmového ducha a výsledky se u nich nehodnotí. Spousta dětí opravdu není tak talentovaná a na dobrá umístění nikdy nedosáhne. Odměnou jim však posléze může být celoživotní radost ke sportu, která přispěje nejenom k jejich lepší fyzické kondici. Snaha o výsledky a výsledky a výsledky je myslím dobře viditelná např. v naší biatlonové reprezentaci (Gabriela Koukalová), v naší rychlobruslařské reprezentaci (Karolína Erbanová) a dalších sportech... Nedávejme, prosím, našim dětem špatný příklad.

Aleš Fleischmann